

## Selim Vural-Nasrettin Hoca Protestoda

Günlerden bir gün, Nasrettin Hoca öğle namazı için camiye gitmiş. Tam namaz saatinden önce içeri girip cemaate katılmış. Namaz bitmiş ve birkaç eski dostla kahveye gitmiş. Herkes halinden mutlu, çaylar gelmiş; hoş bir sohbet başlamış. Bir sürü konu konuşulmuş ve o gün olacak bir protestonun konusu açılmış. Hocanın arkadaşlarından Ahmet demiş ki:

-Hocam, biz bu protestoya gidecez sen de gelece mi?

Hoca demiş ki:

-Yav arkadaş neyin nesidir bu protesto, ne için yaparsınız?

Hocanın arkadaşlarından Mehmet şöyle demiş:

-Eeey Nasrettin eeey. Halimiz perperişan. Daha geçen ay eve günde 30 lira götürün ben ailemi doyurabilirken, bugün aileme aynı parayla bakamıyorum. Arkadaşların da durumları aynı. Biz bu yüzden protestoya gideceğiz.

Hoca:

-Ahh be kardeşim baştan söyleseydiniz size yardım eli uzatırdık. Ne de olsa bunca yıllık dostuz.

Ahmet:

-Hocam sağolasın da tek derdimiz o değil ki. Bizim kızın okul masrafları arttı, kiralara arttı, her şey pahalandı.

Hocanın arkadaşı, aynı zamanda kahvenin sahibi İbrahim şöyle demiş:

-Hocam geçenlerde iş ilan verdim; “Her yaştan insan gelebilir, günlüğü 20 liraya.” diye. Bir öğrenci geldi, üniversite mezunuyum dedi. Şaşıtm kaldım. Dedim ki:

-Ulen kardeş sen üniversite bitirmişsin kahvede ne ararsın?

Genç:

-Abi hiç sorma mekanik mühendisliğini bitirdim, onca sene okudum ama iş bulamadım. Ben de bir iki kuruş eve götüreyim diye bu işe girmek istiyorum.

İbrahim:

-Hocam ben de çocuğa yardım olsun hem gençtir, hem de bana yardım dokunur diye işe aldım. Bir de ne göreyim çocuk elinden telefonu bırakamıyor. Şaşıtm kaldım.

Nasrettin Hoca:

-Vallahi böyle iş mi olur tamam ben de sizinle geleyim şu protestoya. Anca beraber kanca beraber.

Böylelikle Nasrettin Hoca ve arkadaşları son çaylarını içip, protestoya katılmaya gitmişler.

Ama Nasrettin Hoca'nın kafasına bir soru takılıp dururmuş. Kendisine:

“Yahu arkadaş bu ne iştir. Tamam arkadaşlar haklı olmalarına haklılar da, biz nasıl bütün bu dertleri tek bir protestoda gereken yerlere iletceğiz?” sormuş.

Hoca bunları düşünürken yavaş yavaş protesto alanına yaklaşmış. Hoca gözlerine inanamamış çünkü daha protestoya bir saat varken neredeyse şehrin yarısı toplanma alanındaymiş. Hoca: “Boşu boşuna endişelendim. Bu kadar insanın sesi nasıl duyulmasın?” diye düşünmüş.

Hoca ile arkadaşları yavaş yavaş kalabalığa karışmışlar. Hoca, etraflarının polisler tarafından sarılmakta olduğunu fark etmiş. Bu durumdan arkadaşlarına bahsettiğinde kimse onu dinlememiş. Protesto zamanı gelince insanlar bağırmağa başlamış. Hocaya ortam çok kalabalık ve daraltıcı gelmiş bu yüzden de bir banka oturup, etrafı seyretmeye başlamış. Karşısındaki kalabalık insan grubundan pankartlar ve bağırışlar fişkiriyormuş. Hoca etrafı seyrederken bir yandan da sesleri dinliyormuş. Kalabalık başlarda bir ağızdan bağırırken, daha sonraları her ağızdan başka bir ses çıkmaya başlamış. Kimisi maaşından yakınırken, kimisi evine ekmek bile alamadığından bahsediyor; bazılarıysa iş bulamadağından ve kiraların pahalılığından yakınıyormuş. Aradaki bazı kişiler de kalabalığı körüklemeye çalışıyormuş. Polisin olaya müdahale etmesini istemeyen ama protestoculara da bir ders vermek isteyen Nasrettin Hoca bir plan yapmaya başlamış. Planı hazır olduğunda polisler yaklaşmış ve amirleriyle görüşmek istediğini belirtmiş. Başta izin vermeyen polisler, amirlerinin Hocanın arkadaşı olduğunu öğrenince ona izin vermişler. Nasrettin Hoca durumu komiserine anlatmış. Komiser başta bu işe pek yanaşmamış olsa da Nasrettin Hoca'nın bir bildiği vardır diye kabul etmiş. Komiser, Nasrettin Hoca'ya bir megafon vermiş ve diğer polislerin yanına gidip izlemeye başlamış. Diğer polisler Nasrettin Hoca'yı megafonla kalabalığa giderken görünce şaşırılmış. Yeterince yaklaştığına inanan Nasrettin Hoca kalabalığa seslenmiş:

-Eeeey ahali nedir bu izdiham?

Kalabalık bir ağızdan:

-Protesto ediyoruz.

Nasrettin Hoca:

-Demek protesto edersiniz. Peki neyi protesto edersiniz?

Bu sefer her kafadan farklı ses çıkmış.

-Kıralar çok fazla!

-Maaşım çok az!

-İşim yok!

-Yanımda çalışacak eleman yok!

-Evime ekmek bile götüremiyorum!

Nasrettin Hoca:

-Aaaa yeter ama bu iş böyle mi yürür! Yahu yanınızdaki kişi işim yok der, bir başkası yanımda çalışan eleman yok der. Birisi kiralar fazla, maaşım çok az der, diğeri evime ekmek bile alamıyorum. Şu halinize bakın. Küçük çocuklar gibi bağırışıyorsunuz.

Kalabalıktan biri öfkeyle:

-Sen ne anlarsın ki halimizden! Protesto etmeden hakkımızı nasıl arayacağız?

Nasrettin Hoca: “Önce bir birlik olun sonra ne yapacaksınız yapın.” demiş.

Kalabalık şaşırılmış:

Nasıl yani?

Nasrettin Hoca demiş ki:

-Önce yanınızdakilere destek olun, onların yüklerini hafifletin. Tek bir yumruk olun. Ondan sonra sesinizi duyurursunuz. Hem ne demişler: “Birlikten kuvvet doğar.”.

Kalabalıktaki insanlar Nasrettin Hoca'nın çıkışını haklı bulmuşlar ve protesto, protesto yerine yardımlaşma eylemine dönüşmüş. Komiser, her şey bitince Nasrettin Hoca'nın yanına gelip teşekkür etmiş ve demiş ki:

-Sağol Hocam sen olmasaydın bu gün burada büyük olay çıkacaktı.

Nasrettin Hoca:

Ben sadece bu insanlara yardımcı oldum. Bir şeylere vesile olduysam ne mutlu demiş ve evinin yolunu tutmuş.